

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Balaan nga Awtoridad, Halangdon nga mga Batan-ong Lalaki

Ni Presidente Steven J. Lund
Kinatibuk-ang Presidente sa Young Men

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of

Ako mapasalamaton sa kahangtoran nga ang mga nagghupot sa Aaronic nga Pagkapari, uban sa mga gahom niini, mga ordinansa, ug mga katungdanan, mopanalangin gayod kanatong tanan.

Salamat, Elder Andersen, alang nianang talagsaon nga pagpahayag sa gahom sa pagkapari ug sa gahom sa Pag-ula sa Manluluwas.

Usa ka Dominggo sa buntag niining Enero, samtang naglingkod ko sa panagtigom alang sa sakramento, sobra sa usa ka dosena nga mga batan-ong lalaki ang gipaluyohan aron i-advance sa Aaronic nga Pagkapari. Nabati nako ang pisi-kal nga kausaban sa kalibotan.

Kalit kong nakaamgo nga sa tibuok kalibotan, sa matag time zone, diha sa mga panagtigom alang sa sakramento sama gayod niana, napulo ka liboan ka deacon, mga teacher, ug mga priest—sama sa higala ni Presidente Holland niining buntaga, si Easton—ang gipaluyohan aron maordinahan ngadto sa tibuok kinabuhi nga mga pangalagad sa pagkapari nga mahitabo sa tibuok Simbahan.

Matag Enero, gipandong ang mga kamot diha sa ulohan sa mga 100,000 ka batan-ong lalaki, nagkonektar kanila pinaagi sa ordinansa ngadto sa usa ka klaro nga linya sa awtoridad nga masubay balik pinaagi sa Pagpahiuli ngadto kang Joseph ug Oliver, ngadto kang Juan Bautista, ug ngadto kang Jesukristo.

Karon, atong Simbahan dili kanunay nga mopahayag gayod og mga emosyon o pagtuo nga dayag nga makita. Dinhi, kita molihok nga dili mokuha og atensiyon sa mga tawo.

Apan bisan pa, ang pagkakita niining nagdahunog nga bag-ong naordinahan nga mga naghupot sa pagkapari nga mikatip sa tibuok

way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. "Today," I thought, "there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!"

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, "Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins" (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the "Priesthood of Aaron," after Moses's brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. "And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister" (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior's life and Atonement. That ancient ordi-

yuta, naghunahuna ko—sa usa ka "simbahan sa hingpit nga kalipay" nga paagi—kon dili ba kini kinahanglan isinggit gikan sa mga atop. "Karon," naghunahuna ko, "kinahanglan adunay mga trompeta ug hagting sa mga piyangpiyang ug mabulokon nga mga pabuto. Kinahanglan adunay mga parada!"

Nakahibalo sa gahom sa Dios kon unsa gayod kini, saksi kita sa pagkausab sa mismong mga sundanan niini nga kalibotan pinaagi sa diosnon nga awtoridad nga mikatap sa yuta.

Kini nga mga ordinasyon mopasiugda niini nga mga batan-ong lalaki ngadto sa tibuok kinabuhi nga pagserbisyo samtang ilang makaplagan ang ilang kaugalingon diha sa mahinungdanon nga mga panahon ug mga dapit diin ang ilang presensiya ug mga pag-ampo ug ang pagkapari sa Dios nga ilang gihuptan mahimong importante kaayo.

Ang ordinasyon niining mga batan-ong lalaki nagsugod sa usa ka tigpangalagad nga anghel nga gipadala sa Dios. Ang nabanhaw nga Juan Bautista sa karaang kapanahonan mipakita ngadto ni Joseph ug ni Oliver, mipandong sa iyang mga kamot diha sa ilang mga ulo, ug miingon, "Diha kaninyo akong kauban nga mga sulugoon, sa ngalan sa Mesiyas akong itugyan ang Pagkapari ni Aaron, nga naghupot sa mga yawe sa pagpangalagad sa mga anghel, ug sa ebanghelyo sa paghinulsol, ug sa bunyag pinaagi sa pagpaunlod alang sa kapasayloan sa mga sala" (Doktrina ug mga Pakigsaad 13:1).

Si Juan mitawag niini nga awtoridad nga ang "Pagkapari ni Aaron," sunod sa igsoon nga lalaki ug kompanyon sa pagkapari ni Moises. Sa karaang panahon, ang mga naghupot niini nga pagkapari ni Aaron mao ang motudlo ug moabag sa mga ordinansa—mga ordinansa nga nagtutok sa pagkadisipulo ngadto sa umaabot nga Mesiyas, ang Ginoong Jesukristo (tan-awa sa Deuteronomio 33:10).

Ang basahon sa Numeros klaro nga nagtudlo sa mga naghupot sa pagkapari ni Aaron sa mga buluhaton sa paggamit sa mga sudlanan sa mga ordinansa. "Ug itugyan kang Aaron ug sa iyang mga anak ... [ug] sila maoy mag-atiman ... sa lamisa ... [ug] sa mga galamiton sa Dapit nga Balaan nga maoy gamiton sa mga pari" (Numeros 3:10, 31).

Ang ordinansa sa halad nga hayop sa Daang Tugon natuman na ug giilisan pinaagi sa kinabuhi ug Pag-ula sa Manluluwas. Kana nga karaan

nance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord's Supper.

The Lord entrusts today's bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

nga ordinansa giilisan sa ordinansa nga atong gitawag karon og sakramento sa Panihapon sa Ginoo.

Ang Ginoo nagsalig sa mga naghupot sa pagkapari ni Aaron karon sa pagbuhat sa susama gayod nga mga butang nga ilang gibuhad sa karaan: sa pagtudlo ug sa pagpangalagad sa mga ordinansa—ang tanan sa pagpahinumdom gayod kanato sa Iyang Pag-ula.

Kon ang mga deacon, mga teacher, ug mga priest motabang sa sakramento, sila makadawat sa mga panalangin niini sama lang sa tanan: pinaagi sa pagtuman sa pakigsaad nga ilang gihimo samtang sila indibidwal nga moambit sa pan ug tubig. Apan sa pagbuhat niining sagrado nga mga katungdanan, sila usab makakat-on pa og dugang mahitungod sa ilang mga tahas ug mga responsibilidad sa pagkapari.

Ang Aaronic nga Pagkapari gitawag nga ang pagpangandam nga pagkapari sa usa ka bahin tungod kay ang mga ordinansa niini motugot kanila nga makasinati sa responsibilidad ug hingpit nga kalipay sa pagkaanaa sa buluhaton sa Ginoo, nag-andam kanila alang sa umaabot nga pagserbisyo sa pagkapari, kon sila mahimong matawag sa pagpangalagad nga wala damha—lakip sa pagsulti sa dinasig nga mga panalangin sa mga panahon sa dihang ang mga paglaom ug mga pangandoy, ug bisan ang kinabuhi ug kama-tayon, nameligro.

Ang ingon nga seryoso nga mga gilaoman nagkinahanglan og seryoso nga pagpangandam.

Ang Doktrina ug mga Pakigsaad nagpasabot nga ang mga deacon ug mga teacher “mopasidaan, mopatin-aw, moawhag, ug motudlo, ug modapit sa tanan sa pagduol ngadto ni Kristo” (Doktrina ug mga Pakigsaad 20:59). Agig dugang niini nga mga kahigayonan, ang mga priest mao ang mobuhad sa “pagsangyaw ... ug pagbunyag,” (Doktrina ug mga Pakigsaad 20:50).

Aw, tanan niana ingon og daghan kaayo, apan sa tinuod nga mga sitwasyon, kini nga mga butang natural nga mahitabo, sa tibuok kalibotan.

Usa ka bishop mitudlo sa iyang bag-o nga kapangulohan sa korum sa mga deacon. Mao nga ang kapangulohan nagsugod sa paghisgot kon unsaon kaha nila pagbuhat kana sa ilang korum ug sa ilang ward. Sila midesisyon nga kinahanglan silang magsugod sa pagbisita sa edaran nga mga miyembro sa ward aron mahibaloan kon unsay ilang gikinahanglan ug dayon buhaton

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

"I don't like church," he responded.

"Well, you like us," they said. "So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want."

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them "my boys."

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, "his boys" served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the

kana.

Apil niadtong ilang giserbisyonhan mao si Alan, usa ka walay batasan, kasagaran mapasipad-on, ug usahay makig-away nga silingan. Ang asawa ni Alan, si Wanda, nahimong usa ka miyembro sa Simbahan, apan si Alan, ingnon ta nga, sama sa usa ka lisod nga tawo.

Bisan pa, ang mga deacon nagkugi, nagpasaw aron ibaliwala ang iyang mga panginsulto, samtang sila mipala sa niyebe ug mipagawas sa basura. Ang mga deacon lisod nga dili higugmaon, ug si Alan sa kataposan nagsugod sa paghigugma kanila. Sa usa ka punto sila midapit kaniya nga mosimba.

"Dili ko ganahan sa simbahan," siya mitubag.

"Aw, ganahan ka namo," miingon sila. "Mao nga kuyog namo. Pwedeng moadto lang ka sa among miting sa korum lang kon gusto nimo."

Ug uban sa pagtugot sa bishop, siya miadto—ug nagpadayon siya sa pag-adto.

Ang mga deacon nahimong mga teacher, ug samtang nagpadayon sila sa pagserbisyo kaniya, siya mitudlo kanila sa pag-ayo sa mga sakyanan ug sa paghimo sa mga butang. Sa panahon nga kini nga mga deacon nga nahimong mga teacher nga nahimong mga priest, si Alan nagtawag kanila nga "akong mga batang lalaki."

Sila matinguhaong nag-andam alang sa mga misyon ug mihangyo kaniya kon sila mahimong magbansay sa mga leksiyon sa misyonaryo ngadto kaniya. Siya nanumpa nga siya dili gayod maminaw ug dili gayod motuo, apan, oo, sila mahimong magbansay diha sa iyang balay.

Ug dayon si Alan nasakit. Ug siya nahimong dili na kaayo estrikto.

Ug usa ka adlaw, diha sa miting sa korum, siya malumo nga mihangyo kanila nga magampo alang niya aron mohunong sa pagpanigarilyo, ug mao nga gibuhat nila. Ug dayon sila misunod kaniya ngadto sa panimalay ug gisakmit ang tanan niyang gitipigan nga tabako.

Samtang ang iyang nagkaluya nga panglawas mibutang ni Alan diha sa mga ospital ug sa mga sentro sa rehabilitasyon, ang "iyang mga batang lalaki" miserbisyo kaniya, hilom nga nagpakita sa mga gahom sa pagkapari ug sa matuod nga gugma (tan-awa sa Doktrina ug mga Pakigsaad 121:41).

Ang milagro mipadayon sa dihang si Alan mihangyo nga bunyagan—apan siya mipanaw dayon sa wala pa kini mahitabo. Sa iyang hangyo, ang iyang mga deacon nga nahimong mga priest

speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out

mao ang mga tagyayong sa lungon ug ang mga mamumulong sa iyang lubong, diin sila—tukmang—mipasidaan, mipatin-aw, miawhag, mitudlo, ug midapit sa tanan ngadto kang Kristo.

Ug sa wala madugay, diha sa templo, usa kadto sa “mga batang lalaki ni Alan” kinsa mibunyag samtang ang kanhi nga presidente sa korum sa mga deacon ang mi-proxy alang kang Alan.

Tanan nga gisulti ni Juan Bautista nga buhaton, ilang gibuhat. Ilang gibuhat ang unsay gibuhat sa mga deacon, mga teacher, ug mga priest sa tibuok Simbahan ug sa tibuok niini nga kalibotan.

Usa sa mga butang nga ang mga naghupot sa pagkapari ni Aaron gitahasan sa pagbuhat naglakip sa ordinansa sa sakramento.

Sa miaging tuig nahimamat nako ang usa ka dinasig nga bishop ug ang iyang maayo nga asawa. Sa bag-ohay lang nga Sabado sa buntag, sila nagdrayb padulong ngadto sa bunyag sa ilang anak nga lalaki, ug miantos sa masulub-on ug kalit nga pagkamatay sa ilang pinangga nga dos anyos nga anak nga babaye, si Tess.

Pagkasunod buntag, ang ilang mga miyembro sa ward nagpundok alang sa panagtigom alang sa sakramento nga napuno sa kaluoy, nag-antos usab sa pagkamatay niining hingpit nga gamay nga batang babaye. Walay nagdahom nga ang pamilya sa bishop maanaaa sa simbahan nianang buntaga, apan pipila ka minuto sa wala pa magsugod ang panagtigom, sila hilom nga misulod ug milingkod sa ilang dapit.

Ang bishop miadto sa pulpito ug milakaw labay sa iyang kasagaran nga lingkoranan taliwala sa iyang mga magtatambag ug milingkod hinuon taliwala sa iyang mga priest diha sa lamesa sa sakramento.

Atol nianang magul-anon ug walay kinatulan nga gabii sa wala pa nangita og panabot ug kalinaw, nakadawat siya og kusog nga impresyon sa unsay labing gikinahanglan sa iyang pamilya—ug unsay labing gikinahanglan sa iyang ward. Kini mao ang makadungog sa tingog sa ilang bishop, ang ilang presidente sa Aaronic nga Pagkapari sa ward, ilang nagbangotan nga amahan, sa pagsulti sa mga saad sa pakigsaad sa sakramento.

Mao nga, sa paglabay sa panahon, siya miluhod uban niadto nga mga priest ug nakig-istorya ngadto sa Iyang Amahan. Uban sa dakong kagul-anan niana nga okasyon, siya misulti sa

loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father’s plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for

pipila sa labing gamhanan nga mga pulong nga si bisan kinsa gitugotan sukad sa pagsulti og kusog niining kinabuhia.

Mga pulong nga may mahangtorong sangpotanan.

Mga pulong sa ordinansa.

Mga pulong sa pakigsaad.

Instruksiyon nga mokonektar nato ngadto sa mismong mga katuyoan niining kinabuhia—ug ngadto sa labing maanindot nga mga sangpotanan sa plano sa Langitnong Amahan alang kanato.

Mahunahuna ba ninyo kon unsay nadungog sa kongregasyon diha niana nga chapel nianang adlaw—unsay ilang nabati diha sa mga pulong nga atong madungog matag Dominggo diha sa atong mga chapel?

“O Dios, ang Amahan sa Kahangtoran, mohangyo kami kanimo pinaagi sa ngalan sa imong Anak, nga si Jesukristo, sa pagpanalangin ug pagbalaan niining pan ngadto sa mga kalag sa tanang moambit niini, nga sila mokaon agig paghinumdom sa lawas sa imong Anak, ug mosaksi kanimo, O Dios, ang Amahan sa Kahangtoran, nga sila andam nga modala diha sa ilang kaugalingon sa ngalan sa imong Anak, ug sa kanunay mahinumdom kaniya ug motuman sa iyang mga sugo nga iyang gihatag kanila; nga sila sa kanunay makabaton sa iyang Espiritu nga makig-uban kanila. Amen” (Doktrina ug mga Pakigsaad 20:77).

Ug dayon: “O Dios, ang Amahan sa Kahangtoran, kami mohangyo kanimo, pinaagi sa ngalan sa imong Anak, nga si Jesukristo, sa pagpanalangin ug pagbalaan niining [tubig] ngadto sa mga kalag sa tanan nga moinom niini, nga sila mohimo niini agig paghinumdom sa dugo sa imong Anak, nga gipaagas alang kanila; nga sila mosaksi nganha kanimo, O Dios, ang Amahan sa Kahangtoran, nga sila sa kanunay mahinumdom kaniya, nga sila makabaton sa iyang Espiritu nga makig-uban kanila. Amen” (Doktrina ug mga Pakigsaad 20:79).

Kining maayo nga amahan ug inahan nagpamatuod nga kana nga saad natuman. Sila, sa pagkatinuod, sa ilang mahangtoron nga kahupayan, “[n]akabaton sa iyang Espiritu nga makig-uban kanila.”

Ako mahangtorong mapasalamaton nga ang mga naghupot sa Aaronic nga Pagkapari, uban sa mga gahom niini, mga ordinasa, ug mga katungdanan, mopanalangin gayod kanatong tanan pinaagi mismo sa mga yawe sa ”pagpangalagad sa

the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

mga anghel, ug sa ebanghelyo sa paghinulsol, ug sa bunyag pinaagi sa pagpaunlod alang sa kapas-ayloan sa mga sala” (Doktrina ug mga Pakigsaad 13:1). Sa ngalan ni Jesukristo, amen.